
Den danske Stjerne
NR. 5
MAJ 1958
107. ÅRG.

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5
MAJ 1958
107. årg.

Indhold:

Omslagsbilledet:

Parti fra Ebeltoft (Se artiklen om G.U.F.-Stævnet, side 161).

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og $2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen, missionspræsident, ansvarsh. redaktør.
Mary Kaiser, redaktør.

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab

Ær din fader og din moder. Sådan lyder det fjerde bud. I vor moderne tid er det blevet en smuk skik at holde en special dag, den anden søndag i maj, som en særlig Moders Dag, hvor vi på særlig måde ærer vore mødre.

Vi skylder alle vore mødre en tak for deres villighed til at passe os, når vi var syge, lave mad dag efter dag, vaske op, stoppe strømper, sy og reparere tøj, sy knapper i, strikke strømper, skrive breve, læse historier, vække os om morgenen, lære os, hvad der er ret, vaske vort tøj, hjælpe os med lektier, stryge skjorter og alt det andet, som hører til en moders hverdagsliv.

Vore mødre var villige til at gå nær til dødens port for at bringe os ind i verden. Herrens ord til Eva, fordi hun overtrådte en befaling om ikke at spise af en bestemt frugt i Edens have, har fulgt hendes kvindelige efterkommere. »Med smerte skal du føde børn«, har været hendes lod.

Vor moder og vor hustru, som er moder til vore børn, bør elskes og æres.

Et af moderens største øjeblikke er den dag, da hendes nyfødte søn eller datter for første gang bliver lagt i hendes arme, et andet er den første dag, de kommer i skole, den dag de har klaret eksamen, og endelig den dag, da moderen ser sin datter eller sin søn stå brud eller brudgom, og ved, at hun har beredt dem til at møde deres ægtefælle rene og kyske, parat til i dette det vigtigste skridt i livet at »forlade sin fader og moder og holde sig til sin ægtefælle«.

Lad os alle ære vore mødre, ikke alene den anden søndag i maj, men hver dag i året.

Holger P. Petersen, missionspræsident.

„Vi vandrer ved tro"

Af professor *John A. Widtsoe.*
(Fra *Improvement Era,*
januar 1906).

Tro, det første princip i den åbenbarede religion, defineres af Profeten Joseph Smith med Pauli ord: »Men troen er en bestandighed i det, som håbes, en fast overbevisning om det, som ikke ses«. Til dette tilføjer Profeten: »Heraf lærer vi, at troen er en vished, som menneskene har om tilværelsen af ting, som de ikke har set«. (Pagtens Bog, »Forelæsninger om troen« 1:8-9, udgave 1900). På grund af dette princip, med denne definition, har mange unge mennesker, som har vovet sig ud på vantroens hav, vraget deres barndoms religion; thi det menneskelige sind er på nogle stadier i sin udvikling utilbøjelig til at anerkende noget, der ikke kan sanses direkte, som kundskab.

Nutildags vender den unge tvivler, der ikke kan anerkende som grundlag for sin religion ting, som han ikke har set, sig sædvanligvis af bekvemmelighed og for sin fremtidige udviklings skyld til resultaterne af studiet af naturen eller til videnskaben. Der finder han sandhed på sandhed, strålende i deres skønhed og til at bevise direkte og umiskendeligt. Og snart kommer han tilbage med sejrherrens stolthed. I den såkaldte naturvidenskab hævder han ikke at have brug for tro, og at hvis et menneske blot kommer langt nok frem, kan alt, hvad der angår videnskaben, blive kendt gennem en, to eller flere af sanserne.

Denne udtalelse er et arvestykke, der er gået fra de ældre til de yngre tvivlere og anerkendes af mange af disse sidste som en evig sandhed, der ikke behøver nogen nærmere undersøgelse. Det er sandt, at i begyndelsen af videnskaben synes ingen tro at være nødvendig, for enhver erklæring er baseret på eksperimenter og observationer, som kan gentages af enhver, der studerer dem. Det er endvidere sandt, at intet indenfor videnskaben bliver

»taget for gode varer«. Dette indebærer imidlertid ikke, at troen, ifølge Joseph Smiths definition, er unodvendig. For den, der forstår sand teologi, er naturvidenskaben kun en del af Guds større videnskab, og det synes ikke rimeligt, at den fundamentale lov for den hele ikke også skulle være et styrende element af en del af den. Det vil sige, at hvis troen er nodvendig i teologi, må den også være nodvendig i naturvidenskaben, særlig i dens højere former.

Dette ræsonnement er måske tilstrækkeligt for de troende, men for de vantro er det værdiløst. Tvivleren kan kun overbevises ved en undersogelse af videnskaben for at lære, om den nogensinde af sine folgesvende kræver, at de skal tro på ting, som ikke kan konstateres af de fem sanser. Man behøver ikke at være bange for en sådan undersøgelse, thi hvis teologien og videnskaben begge er sande, vil de begge komme ud af undersøgelsen som bedre venner.

Denne artikel er skrevet i den hensigt at undersøge et stykke videnskab med hensyn til den tro, den kræver. Det er ikke et forsog på at bevise Guds eksistens eller Joseph Smiths guddommelige mission, med mindre læserne vil anvende resultaterne selv, men simpelthen et forsøg på at vise, at naturvidenskaben såvelsom teologien kræver en tro, forsikringen om eksistensen af ting, som ikke kan ses.

Den genstand, der vælges til undersøgelsen, er et af de mest strålende resultater af den seneste videnskab og er det moderne fremskridts forkæmperes stolthed. Det er lidt indviklet at fremsætte for dem, der ikke er kendt med den særlige gren af videnskaben, som det horer til, men et forsøg på at folge fremstillingen vil blive belønnet.

Det er almindeligt kendt, at der findes forskellige former for sukker, som f. eks. sukker lavet af stivelse, kaldet glykose (druesukker), og som bruges af sukkervarefabrikanterne, det hvide eller brune sukker, der sidder som en skorpe på rosiner, sukker, der fås af sukkerroer eller sukkerror, sukkeret i mælk og mange andre, der ikke er så velkendte i det daglige liv. Disse sukkerarter ligner alle hinanden meget i udseende, smag og de fleste af deres andre egenskaber. De er overordentlig vigtige for den menneskelige race, da de er nodvendige i den ene eller anden form, for at man kan opretholde livet. Skont mange dygtige mænd i mange år har ofret meget studium på spørgsmålet, forstod man ikke klart de forskellige sukkerarters natur, og grunden til deres forskelligheder var især dunkel. I begyndelsen af 1880'erne tog en tysk kemiker, Emil Fischer, fat på emnet med nye undersøgelsesmetoder, og til videnskabens glæde opklaredes hidtil mystiske sukkergrupper på den mest gennemgribende og enkle måde. Professor Fischer blev, hovedsagelig på grund af dette arbejde, en af de mest fejrede videnskabsmænd på den tid og fik for få år siden den hojeste hæder, den tyske kemiker

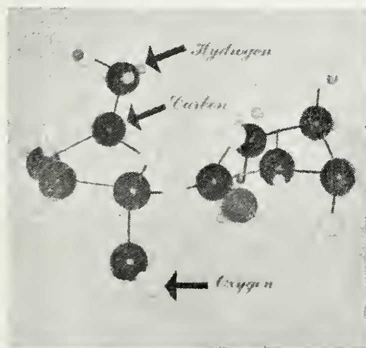
kender: hovedprofessoratet i kemi ved Berlins Universitet. *Hvorledes* denne mand udførte dette berømte arbejde kan i enkeltheder kun forstås af dem, der har kendskab til organisk kemi; hvad hans resultater *er*, kan forstås af enhver omhyggelig læser.

En kort gennemgang af nogle elementære videnskabelige kendsgerninger, som alle kender, vil måske gøre diskussionen klarere. Et stykke hvidt krystalliseret glykose, således som det bruges af sukkervarefabrikanterne, kan let deles i to eller tre stykker ved et slag med en hammer. Hvert af disse stykker kan brækkes i mindre stykker, og denne delingsproces kan fortsættes, indtil sukkerpulveret er så fint som støv. Og dog kunne hver sukkerpartikel deles igen og igen, hvis vi havde instrumenter, der er fine nok til at fortsætte processen. Et spørgsmål, som filosofien spurgte sig selv om i begyndelsen, var dette: Er det muligt at dele en støvpartikel sukker (eller af en hvilken som helst anden substans) for evigt, eller findes der en sukkerpartikel så lille, at den ikke kan deles igen? Hverken videnskaben eller abstrakt filosofi har endnu været i stand til at besvare spørsmålet tilfulde. Imidlertid har videnskaben lært, at i tilfældet med sukker vil der, hvis en sådan delingsproces fortsætter, i tidens løb opnås en sukkerpartikel, der er så lille, at hvis den blev delt eller brækket, ville brudstykkerne ikke længere være sukker, men noget helt andet. Dette mindste stykke sukker kaldes et sukker*molekyle*. Størrelsen af et sådant molekyle kan ikke fattes af det menneskelige sind, dets lidenhed synes uendelig. Det dødelige øje kan ikke, selv om det får hjælp af de kraftigste mikroskoper i vore dage, skelne et sukkermolekyle eller endog en stabel af tusinder af dem. Hvis man lægger det på tungen, vil der ikke være nogen smag af sødhed, thi smagssansen er alt for grov til at erkende et molekyle. Selv om det blev slynget mod vort legeme med lysets hastighed, ville vi ikke føle berøringen. For alle vore sanser er molekylet fuldstændig ukendt, og vil uden tvivl blive ved med at være det, så længe jorden er, som den er. Og dog er eksistensen af en sådan partikel lige så sikker som eksistensen af solen på den høje himmel.

Et naturligt spørgsmål er: Når dette molekyle af glykose-sukker deles, hvad forandrer det sig så til? Videnskaben har undersøgt dette spørgsmål og fortæller os, at hvert glykose-molekyle er dannet af seks små partikler kulstof (carbon), tolv partikler brint (hydrogen) og seks partikler ilt (oxygen). Kulstof kendes af alle, brint og ilt er to luftarter, som udgør vandets bestanddele. Kulstofpartiklerne i glykosemolekylet er så små, at hvis et af dem blev delt, ville det ikke længere være kulstof; det samme er tilfældet med brint- og iltpartiklerne, hvis de blev delt, ville de forandre sig til noget andet - til hvad er endnu ukendt for mennesket. Disse mindste partikler kaldes kulstof-, brint- og ilt-*atomer*. Hvis vi i stedet for et kul-

stofatom bruger bogstavet C, for brint- og iltatomer bogstaverne H og O, kan glykosemolekylet skrives $C_6H_{12}O_6$. Dette er uomtvistelige videnskabelige kendsgerninger.

Så meget var kendt, da professor Fischer begyndte sit arbejde. Desuden vidste man, at adskillige sukkerarter forekom i naturen, og de mindste partikler af disse indeholdt det samme antal kulstof-, brint- og iltatomer, d. v. s. havde den samme formel $C_6H_{12}O_6$, og dog adskilte de sig fra hinanden i nogle af deres egenskaber. Det var *årsagen* til denne forskel, som den eminente tysker opdagede. Efter mange års tålmodigt arbejde offentliggjorde han, at sukkerarter med samme molekyler adskiller sig fra hinanden, fordi atomerne indenfor molekylerne er ordnet forskelligt. Dette havde man haft mistanke om for, og Fischer standsede ikke ved dette; han viste nojagtigt, hvorledes de var ordnet på forskellig måde. Hans resultater understøttedes ved så overbevisende eksperimenter, at de uden tøven blev anerkendt af den videnskabelige verden. Det er ikke muligt her at gå ind på denne i høj grad interessante videnskabelige gren og fortælle, hvorledes nye sukkerarter blev opdaget og gamle defineret ved dette strålende arbejde. Til denne artikels formål vil det være tilstrækkeligt at citere nogle få af resultaterne.

Et enkelt sukkermolekyle indeholder atomer af kulstof (carbon), brint (hydrogen) og ilt (oxygen).

Det blev f. eks. fundet, at molekylerne hos tre af de mest almindelige sukkerarter havde folgende sammensætning.

I	II	III
H_2COH	H_2COH	H_2COH
HOCH	HOCH	HOCH
HOCH	HOCH	HCOH
HCOH	HCOH	HCOH
HOCH	CO	HOCH
HC-O	H_2COH	HC-O
Dextrose (Druesukker)	Lævulose (Frugtsukker)	Galactose (Mælkesukker)

(Dextrose og lævulose danner i forening den almindelige roreller roesukker. Dextrose og galactose danner i forening mælkesukker, der findes, så vidt det er kendt, i mælken hos alle pattedyr. Dextrose, lævulose og galactose danner i forening en sukkerart, raffinose, som findes i små mængder i sukkerroer, er velkendt i sukkerfabrikkerne og producerer langstrakte, skarpe sukkerkrystaller).

I henhold til ovenstående diagram ses det, at de seks kulstofpartikler eller atomer holdes sammen i en ret linie, og at brint- og ilt-atomerne er knyttet til kulstof-atomerne, men på forskellige måder. I nogle tilfælde

er O-H kombinationen på den ene side af kulstof-linien, i andre på den anden side. Et lille studium vil vise, at skont hvert arrangement indeholder seks partikler kulstof, tolv brint og seks ilt, er de dog på grund af den forskellige opbygning langt fra at være identiske. Dette forklarer meget enkelt årsagen til forskellen i sukkerarter med den samme formel. Denne forskellige ordning af atomerne i molekylet er blevet bestemt af dr. Fischer for næsten alle de almindelige sukkerarter. Ikke blot det, men på grund af sin storre erfaring har han været i stand til at opbygge nye sukkerarter og bestemme med næsten absolut sikkerhed deres molekulære struktur.

Lad os nu, uden at gå nærmere ind på enkelthederne, undersoge de kendsgerninger, baseret på tro, som de kræver af os - eller af videnskabsmanden. Allerforst beder man os om at tro på eksistensen af partikler, som ikke erkendes af vore sanser, molekylerne; derefter at tro på endnu mindre partikler, atomerne, som udgor molekylerne, men hvis relative vægt og almindelige egenskaber ikke er blevet bestemt. Her kræves der en tro på »ting, som ikke kan ses« og på egenskaber ved disse »ting«. Det er sandt, at den moderne tænker ikke har til hensigt at beskrive i enkeltheder atomerne, deres form, hårdhed, farve og andre egenskaber; han behøver ikke alt dette for at være sikker på deres eksistens. Han ser dem simpelthen som de oprindelige årsager til virkninger, som han kan bemærke med sine fysiske sanser. Kræver teologi mere? Forsøger noget sundt menneske, når han beder os om at tro på Gud, for eksempel at beskrive ham i enkeltheder? Vi kender kun delvis Gud og hævder, at i vor nuværende tilstand er vi ikke i stand til at kende ham fuldtud, på samme måde som den studerende aldrig vil komme til at kende atomerne fuldstændigt, så længe han kun har de sanser, han kan bruge på denne jord.

Videnskabsmanden går imidlertid videre end dette, for han beder os ikke blot om at have tro på de usynlige atomer, som man hverken kan smage eller føle, men også på den nøjagtige måde, hvorpå disse atomer er ordnet indenfor molekylet. Det er ganske vist sandt, at man kun kender den relative ordning, men den nødvendige tro leder os stadig langt ud over den enkle tro på atomer. Har noget menneske bedt os om at tro, at han kan sige os, hvorledes Guds bolig er bygget? Intet princip i den religion, som de sidste dages hellige lærer, kræver en storre tro end dette. Og endnu storre tro kræves til andre og dybere emner indenfor videnskaben.

Den eneste forskel, der kan eksistere mellem troen i teologien og kemien, er den relative værdi af det bevis, hvorpå vi baserer troen. Dette emne ligger ikke indenfor denne artikels rammer, skont forfatteren må have lov til at udtale, at ud fra hans personlige studium er beviset for tro på Gud og hans frelsesplan langt storre og mere overbevisende

end beviset for sukkerarternes sammensætning. Og dette sidste hævder de klareste tænkere og eksperimenterende i vore dage at være kendsgerninger, der er absolut fastlagte.

»Absolutte kendsgerninger?« vil nogle sige. »Vi har kun Deres ord for, at disse udtalelser om sukkerarterne er sande«. En sådan indvending gør, skønt den er fuldkommen rigtig, ikke udtalelsen forkert, og enhver, som ønsker at overbevise sig om sandheden af denne sag, må skaffe sig tilstrækkeligt kendskab til kemi for at kunne følge og gentage det arbejde, som har ført til de konklusioner, der er anført i denne artikel. Ovennævnte spørgsmål forer imidlertid til en betragtning over den måde, hvorpå videnskabsmanden bringes ind til disse store udslag af tro. De kommer ikke på een gang, som et »stort vækkelseslys«, men langsomt, gennem en vækst af normal udvikling, der bliver ledet fremad. Professor Fischer, for eksempel, udforte engang sit første kemiske eksperiment, hvorfra han drog en simpel slutning, som ingen kunne modsige; hans andet eksperiment gav ham en ny konklusion; de to resultater i forening skabte en tredie konklusion og så videre gennem tusinder af eksperimenter og konklusioner, indtil de strålende resultater af det moderne studium af sukkerarterne var nået. Kort sagt, videnskabsmanden arbejder meget enkelt ved omhyggeligt at iagttage naturen, »jorden og dens fylde«, og ved lige så omhyggelig ræsonneren ud fra de iagttagede kendsgerninger: sindet opbygger ædle bygninger af det materiale sanserne bringer. Den samme metode kan anvendes, når man skal opnå tro på teologiens principper, og apostlen Paulus fortæller os lige ud, at Guds retfærdighed åbenbares »fra tro til tro«, »thi hans usynlige væsen, både hans evige kraft og hans guddommelighed, har kunnet ses fra verdens skabelse af, idet det forstås af hans gerninger«. Det er det samme med videnskabsmanden, han begynder med de ting, der er lavet og går videre »fra tro til tro«, idet han vinder »lidt her og lidt der«, indtil en tro er opnået, som for den, der ikke har fulgt dens vækst, kan synes absurd i sin ophøjethed.

Hvor mange af dem, der har sluttet sig til tvivlerne, har ofret en tiendedel så meget tid til et videnskabeligt studium af Gud eller evangeliet, som der kræves for at *bevise* en hvilken som helst af videnskabens større sandheder? At bevise sandheden af den nuværende kemi om sukkerarterne alene, er et arbejde, som kræver mange års vedvarende anstrengelser, strengt fysisk og åndeligt arbejde gennem dage og nætter. Hvor mange tvivlere har ofret så megen omhu og arbejde angående Guds eksistens, som alle må indromme er det største af alle menneskelige problemer? Indtil man har foretaget et sådant studium, har tvivleren ingen ret til at hævde sine synspunkter undtagen som sin personlige, problematiske mening. Ingen ville blive hort i de videnskabelige

råd, hvis han ikke kom forberedt på at forsvare sine synspunkter lige fra grunden og opefter.

På dette sted må det bemærkes, at måske mindre end en halv snes kemikere har gentaget Fischers arbejde angående sukkerarterne, og måske færre end hundrede har i komplette enkeltheder fulgt hans skriftlige udtalelser om emnet. De andre kemikere er tilfredse med at tage disse mænds ord for, at arbejdet og konklusionen er rigtige. Måske er det meste, størstedelen gør, at udvælge nogle få eksperimenter fra arbejdet, på må og få, og gennemprøve dem. De kan udføre andet arbejde med større udbytte end i enkeltheder at gentage, hvad mange mænd allerede har bevist er sandt. Således er det også indenfor teologien. Vi anerkender andre menneskers autentiske vidnesbyrd og søger selv andre og nye beviser, som vi måske er bedre egnet til eller har mere brug for. Joseph Smith, den klarsynede, udtrykte dette på udmærket måde:

»Nogle er det gennem den Helligånd givet at vide, at Jesus Kristus er Guds Søn, og at han blev korsfæstet for verdens synders skyld.

Andre gives det at tro på deres ord, så de også kunne få evigt liv, dersom de forbliver trofaste«. (L. & P. 46:13-14).

Lad den unge tvivler, måske den begyndende tvivler, tænke over disse udtalelser og gøre sin tvivlen, hvis han absolut må tvivle, til en rationel, sund tvivl, eller hvis tvivleren hellere vil have det, til et barn af fornuften. Tag ikke et eller to menneskers ord, een bog eller een iagttagelse; opbyg din tro på en sand videnskabelig måde, ved stadigt arbejde, og afslå at tage imod noget andet. Vi må alle være følgesvende, for det er naturens lov, men lad os følge de kræfter, som vi *ved* er rigtige. Lad ikke dit argument imod teologi være af almindelig, uhåndgribelig, negativ natur, som f. eks. »Du kan ikke bevise det«, ... »Vis mig en engel«, ... »Du har ikke set Joseph Smiths guldplader«. Ved sådanne argumenter får man kun en negativ holdning, hvad der er langt fra at være videnskabeligt. Lad tvivlen være positiv i sit arbejde. Sammenlign systematisk videnskaben med teologien og med samme grundighed, og i den store støtte man kan få hos de store mænd i svundne tider, vil den ærlige i denne tidsalder finde tilflugt.

Til sidst må det siges, at det, der er blevet skrevet i denne artikel, er for begynderen, for tvivleren, som drager tilstrækkeligheden af teologisk tro i tvivl. De, som allerede har sikret sig grundvolden for deres tro, vil bevidne, at evangeliet adskiller sig fra moderne videnskab ved det større ønske om Guds Helligånd og som følge deraf den større besiddelse af denne ånd. Gennem denne ånds kraft kommer troen på evangeliet til alle, som er ærlige i selve arbejdet, som et stort lys, uden den langsomme vækst, som er nødvendig indenfor videnskaben. Dette gør det imidlertid ikke ulogisk, at nødvendigheden af arbejde er grundlaget for al tro;

gennem Guds uendelige nåde bliver denne tro ofte givet på en måde, vi ikke forstår. Hvis videnskabens tro sammenlignes med teologiens i de største enkeltheder, kan Guds videnskabs overlegenhed vises på mange måder, særlig gennem den kendsgerning, at Gud er blevet set og hørt af dødelige væsener, medens intet menneske har påstået at have set de atomer, som kemikerne tror på. Dette er når alt kommer til alt, den endelige forskel mellem Guds videnskab og menneskets videnskab; grundidéen hos den forste kan ses og høres og føles, medens grundidéerne hos den sidste må forblive abstraktioner for det menneskelige sind for evigt.

John A. Widtsoe.

ÆLDSTE *Oscar A. Kirkham død*

For tredie gang inden for de sidste par måneder kommer fra Amerika budskabet om, at en af Kirkens generalautoriteter er dod.

Mandag den 10. marts døde ældste Oscar A. Kirkham, medlem af De Halvfjerds' Første Råd siden oktober 1941.

Ældste Kirkham, der i spejderkredse verden over var kendt som »Oscar«, havde helliget meget af sit liv til ungdommen og Amerikas drengespejderprogram, og for dette blev han i juni 1956 hædret af Brigham Young Universitetet med en æresdoktorgrad.

Ældste Kirkham blev født den 22. januar 1880 i Lehi, Utah, og tog efter at have gået i skole i Lehi senere eksamen fra Brigham Young Universitetet. I årene fra 1900 til 1903 studerede han musik i Tyskland og underviste derefter i to år i Ricks College, Rexburg, Idaho. I 1906 fortsatte han sine studier i musik ved Columbia Universitetet, New York, hvorefter han blev lærer i musik ved LDS Universitetet, hvor han fra 1908 til 1913 var overhoved for musikafdelingen. I 1913 blev han medlem af Ungdomsforeningernes Generalbestyrelse som sekretær og medlem af drengespejder-komitéen.

I 1904 ægtede ældste Kirkham Ida Murdock fra Heber City, og de har otte sønner og døtre, hvoraf fem har fuldført missioner indenfor Kirken.

For sit arbejde indenfor spejderbevægelsen modtog ældste Kirkham mange internationale æresbevisninger og belønninger, og han deltog i seks verdens-jamboreer og tre amerikanske jamboreer som medlem af de amerikanske spejderes nationalråd.

Ved ældste Kirkhams død udtalte staten Utah's guvernør, George D. Clyde, følgende mindeord:

»Oscar A. Kirkhams død er et stort tab for folket, specielt for drengene. Han har ydet et stort bidrag til ungdommen i denne stat og i Kirken. I mere end et halvt århundrede har hans råd og klogskab haft indvirkning på unge mennesker. Hans bortgang vil føles smertelig af mange ud over landet, særlig af dem, som har nydt godt af hans kloge råd. Det er med oprigtig beklagelse, at jeg hører om hans død«. *(Fra Deseret News).*

FIRE NYE *Generalautoriteter*

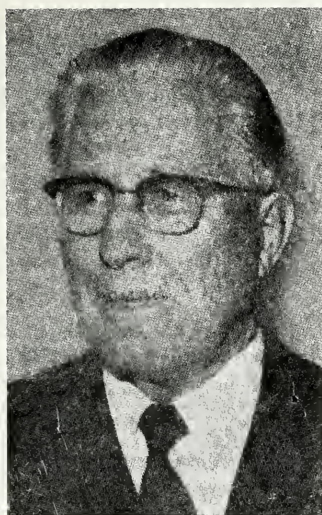
Ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. april blev fire nye Generalautoriteter kaldet for at udfylde de poster, der blev ledige ved apostel Adam S. Bennions, ældste Thomas E. McKays og ældste Oscar A. Kirkhams død fornylig. Desuden blev der kaldet en ny præsident for Ungdomsforeningernes mandlige Generalbestyrelse.

Ældste *Hugh B. Brown,* assistent til De Tolv Apostles Råd, blev opretholdt som apostel og medlem af De Tolv.

Præsident *Gordon B. Hinckley* fra East Mill Creek Stake og eksekutivsekretær for Kirkens missionær-komité, og præsident *Henry D. Taylor* fra den californiske mission blev kaldet som assistenter til De Tolv Apostles Råd.

Ældste *Albert Tuttle,* formand for seminarierne i Kirkens undervisnings-afdeling, blev kaldet som medlem af De Halvfjerds' Råd.

Joseph T. Bentley fra Provo, assistent til præsidenten for Brigham Young Universitetet og tidligere præsident for den nordlige mexikanske mission, blev den nye præsident for Ungdomsforeningernes Generalbestyrelse.

Hugh B. Brown.

Gordon B. Hinckley

Henry D. Taylor.

Albert Tuttle.

Hugh B. Brown

Den nye apostel, Hugh B. Brown, der efterfolger den afdøde apostel Adam S. Bennion, har været assistent til De Tolv Apostles Råd siden oktober 1953. Han kom til Kirkens højeste råd med en livslang erfaring i Kirkens arbejde. Han har virket som præsident for Lethbridge Stake i Canada, Granite Stake i Salt Lake City og som præsident for den britiske mission.

Gennem den anden verdenskrig var han Kirkens kontaktmand og rådgiver for medlemmerne i tjenesten, både i U.S.A. og i Storbritannien.

Ældste Brown blev født i Salt Lake City den 26. oktober 1883. Han tjente som missionær i den britiske mission fra 1904 til 1906. Som sagfører og kirkeleder har ældste Brown i mange år haft et godt ry. I første verdenskrig var han major i Cardston militsen. I februar 1915 fik han til opgave at rejse en eskadron kavalleri og tjente i hæren indtil december 1918, da han gik af som major.

Ældste Brown er gift med Zina Card og er fader til to sønner og seks døtre. En af sønnerne, Hugh C. Brown, døde i den anden verdenskrig.

Gordon B. Hinckley

Ældste Gordon B. Hinckley, en af de nye assistenter til De Tolv Apostles Råd, har i mange år taget fremragende del i Kirkens vidtstrakte missionærprogram. Han har været eksekutivsekretær for missionær-komitéen.

Han var missionær i Storbritannien fra 1933 til 1935. Det meste af tiden siden sin hjemkomst fra missionsmarken har han tjent som sekretær for Kirkens komité for radio, publikation og missions-litteratur. I oktober 1937 blev han medlem af Deseret søndagsskolens generalbestyrelse, hvilken stilling han havde, indtil han i juli 1946 blev kaldet som rådgiver i East Mill Creek Stakes præsidentskab. I november 1956 blev han præsident for denne stav.

Ældste Hinckley har hjulpet Det Første Præsidentskab med at udarbejde programmet for begavelsesarbejdet i det nye tempel i Schweiz og også i New Zealand Templet, som snart vil blive indviet.

Ældste Hinckley er gift med Marjorie Pay og har fem børn, tre piger og to drenge.

Henry D. Taylor

Ældste Henry D. Taylor, den anden de de nye assistenter til De Tolv Apostles Råd, har præsideret over den californiske mission siden juli 1955. Før den tid var han præsident for East Sharon Stake i Provo, Utah, og tidligere for Sharon Stake i 10 år.

Medens han var i Californien, var han medlem af Los Angeles Templets rådgivnings-komité og har tidligere været formand for Mt. Timpanogos Region i Kirkens velfærdsprogram. Regionen består af 10 stave. For den tid var han formand for Central Utah Regionen, indtil den blev delt.

Hans arbejde inden for Kirken omfatter også år tilbragt som højrådsformand, stavssekretær og biskop for Pleasant View Ward. Han er tidligere præsident for Provo Handelskammer, tidligere præsident for Kiwanis Klub og var vicepræsident og formand for eksekutivkomitéen for Utah Valley Hospital.

Ældste Taylor er gift med Alta Hansen, og de har fire sønner.

Albert Tuttle

Albert Tuttle, som efterfølger den afdøde Oscar A. Kirkham som medlem af De Halvfjerds' Forste Råd, blev formand for seminarierne i Kirkens undervisnings-afdeling i september 1953. For den tid var han direktør for Kirkens religionsinstitut ved Nevadas Universitet.

Ældste Tuttle har virket som missionær for Kirken i de nordlige stater. Under den anden verdenskrig tjente han som linieofficer indenfor marinen.

Siden sin hjemkomst fra tjenesten i 1946 har han virket som lærer indenfor Kirkens seminarie- og institut-program. Han har undervist ved Menan Seminariet, Idaho, og senere ved Granite Højskoleseminarium i Salt Lake City.

Ældste Tuttle er gift med Marne Whitaker, og de har tre børn.

Moders dag

Gaven til Moders Dag.

Samtidig med den almindelige fejring af Moders Dag, hvor alle viser deres taknemmelighed overfor deres moder, kommer der til en sidste dages hellig moder forståelsen af den storslåede gave, som hvert af hendes børn kan give hende og som hendes hjerte længes efter. Det kan også være en sjælesogende tid for en moder, når hun spørger sig selv, om hun har udfort sin del for, at hun kan få denne kostelige gave af sine born.

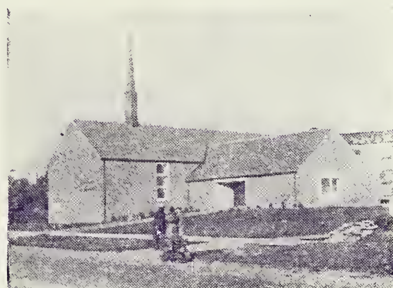
Hun genkalder sig de første år, da hendes børn var små og da deres vedholdende krav om opmærksomhed og nodvendigheden af at tage sig af deres legemlige fornodenheder — at vaske, stryge, stoppe, lave mad, gøre rent, holde orden, sy og passe dem, når de var syge — kun syntes at levne hende lidt tid til at nære deres åndelige legemer. Men nu har erfaringen lært hende, at selve det ustandselige behov for hendes stadige opmærksomhed gav hende den uvurderlige lejlighed til at iagttage karakterudviklingen hos hvert af hendes børn,

G.U.F. – STÆVNET

Tiden nærmer sig stærkt for en af de vigtigste begivenheder i missionen:

G.U.F. - STÆVNET,

som afholdes i *Aarhus den 27., 28. og 29. juni.*

Der er gjort alt, for at dette stævne skal blive et af de største og bedste, der har været afholdt i Danmark, og vi håber at alle, der ønsker at være med, har sørget for at få ferie på den tid, der er fastsat.

Der er planlagt tre dages festligt samvær, begyndende med en udflugt til det skønne Mols om fredagen, og denne dag slutter med underholdning og skuespil i Aarhus. Lørdag er der funktionærmøder og sports-arrangementer, og aftenen slutter med en stor banket og Guld- og Grønt bal. Om søndagen holdes de sædvanlige konferencemøder, sluttende med hovedmødet søndag aften.

De bør ikke gå glip af denne storslåede lejlighed til at mødes med Deres venner og bekendte fra hele missionen, og udveksle erfaringer og lære nyt om det vigtige arbejde i G.U.F.

Af praktiske grunde og for at alt kan ordnes i god tid, bør De sørge for at tilmelde Dem til de forskellige arrangementer snarest muligt, således at De er sikker på at kunne få plads.

Turen til Mols vil antagelig komme til at koste ca. kr. 10,00, inclusive transport frem og tilbage og en madpakke. Denne tur går til det berømte udflugtssted »Strandgaarden«, hvor der vil blive lejlighed til en svingom og muligvis opvisning af folkedansere.

Vi mødes alle til Stævnet!

Rådhuset i Ebeltoft. *»Strandgaarden«.*

Musik og dans i »Strandgaarden«.

Fra MISSIONSSEKRETÆREN

Den mest betydningsfulde historie i verden er historien om vor Kirke.

Denne forbavsende udtalelse blev fremsat af Joseph Fielding Smith, en af Herrens udvalgte apostle. Og er det ikke sandt?

Historien om vor Kirke er den mest betydningsfulde historie i verden, fordi den indeholder Guds handlemåde med os direkte gennem åbenbaring. Historien har endvidere yderligere betydning for os, fordi vi — vi alle — er en del af den. Denne historie er skrevet, ikke alene i de skrifter, som vi har modtaget — Bibelen, Mormons Bog, Lære og Pagter og Den kostelige Perle — men er også indeholdt i de bøger, der tales om i Johannes Åbenbaring 20:12 — DE BØGER, HVORFRA VI VIL BLIVE DØMT.

Når vi læser L. & P. 128:7, kan vi forstå, at vi vil blive dømt, ikke blot fra Livets Bog, som føres i himlen, men også fra de bøger, der føres her på jorden. Så kan vi forstå nøjagtigt, hvorledes enhver af os er en del af denne historie, og hvorfor den er så vigtig for os. Vi kan så forstå, hvorfor vi føler os så godt tilpas, når vi betaler vor tiende, for eksempel, fordi vi ved, at vor part af optegnelsen er fuldkommen og velbehagelig i Guds øjne.

Når grenspræsidenten, som Gud har udvalgt til at repræsentere ham og føre hans bøger, underskriver vor kvittering, ved vi, at vort navn er skrevet i Guds bøger.

Lad os alle stræbe efter at udarbejde vor del af denne vigtige historie, en del som vi og vor Fader i himlen kan være stolte af.

Ældste Larry Christensen.

så snart den begyndte. Hendes omsorgsfulde nærværelse tillod hende at lede og rette forkerte tilbøjeligheder, før de blev dårlige vaner, der var rodfæstede i dagliglivets mønster. Ydermere er moderen nu klar over, at hendes børns tillid til og afhængighed af hende, medens de var små, har hjulpet med til at opbygge deres kærlighed og tillid til hende i dag, så de kan vedblive med at søge hendes råd og vejledning i de problemer, de har som voksne.

Hun kan måske også huske på denne Moders Dag, hvorledes hendes tålmodighed ofte blev prøvet, når hendes børn tog deres venner med hjem for at lege — en leg, der undertiden næsten krævede diplomati for at bevare freden. Fritidsbeskæftigelserne skiftede imidlertid med årene, lege, hobbies og dans styrkede, hver til sin tid, venskaberne og koncentrerede børnenes opmærksomhed om hjemmet. Beskeden så moder til, foreslog og lagde planer, så hendes børns liv kunne blomstre og modnes i ægteskabets evige bånd.

Og således sætter hun på denne Moders Dag kun pris på materielle gaver, hvis de viser omsorgsfuldhed og er tegn på kærlighed. Den kosteligste gave, som børn kan give deres moder, er den kundskab, at de vandrer den lige og snævre sti mod udødelighed og evigt liv. At moderen har en forvisning om, at hendes familiemønster vil fortsætte gennem evigheden, med alle dets forskellige dele svejset sammen til et fuldendt hele, er den strålende gave, som bringer fred til en moders sjæl.

(Fra *The Relief Society Magazine*).

Vigtigt!

Vi henleder søskendes opmærksomhed på Genealogisk Forenings artikel i *april-nummeret af Stjernen, side 134*, og beder Dem gennemlæse den nøje, da det er af meget stor betydning for det genealogiske arbejde og tempelarbejdet, at vi alle gør vort yderste for at afhjælpe mangelen på navne til tempelarbejde.

Hovedformålet med de genealogiske foreninger er ikke blot at gennemgå nogle åndelige lektier, men også at lære søskende det praktiske arbejde, der er forbundet med at udarbejde skemaer til tempelarbejde, så vi opfordrer indtrængende søskende til at komme til Genealogisk Forenings møder i de grene, hvor de afholdes.

De, der ønsker at deltage i tempelrejsen til Schweiz i dagene 19. til 27. juli i år, og endnu ikke har tilmeldt sig, bedes omgående indsende tilmeldelsesblanketten, der var indlagt i april-nummeret af Stjernen. Søskende, der rejser til Schweiz i egen befordring, bedes også meddele dette til missionskontoret med opgivelse af antallet af personer, voksne og børn. Dette er nødvendigt til templets orientering.

Grenskonferencerne:

Amager grens sangkor.

Amager gren 8. og 9. marts.

Grenskonferencen i Amager gren begyndte med en dejlig koncert lordag aften. Den blev ledet af søster Inger Fischer med soster Lena Nielsen og broder Aage Jensen som organister. Som solister medvirkede soster Valborg Jorgensen, broder Harry Petersen, søster Grethe Francke, soster Lena Nielsen og ældste Julius Madsen. Koncerten var vel tilrettelagt og blev fint gennemført. I en pause talte grenspræsident John L. Pedersen. Tilstede 69.

Kvindelig hjælpeforening havde anrettet smorrebrød og andre lækre sager, som ved en hyggelig komsammen efter koncerten vederfaredes fuld retfærdighed.

Sondagen forlob med de sædvanlige moder: Præstedømmets mode, søndagsskolen, grensfunktionærmode og konferencens hovedmode om aftenen. Dette sidste mode var under præsidium af 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Torkil Dresso, medens distriktspræsident Bjarne Gram præsiderede over de andre moder.

Alle møder var godt besøgt, og der var fuld enighed om, at det havde været en herlig konference.

P. L. R.

Månedens SPØRGSMÅL

Af *Joseph Fielding Smith,* præsident for *De Tolv Apostles Råd.*

Udødelighed og evigt liv.

Spørgsmål:

Modtager alle, som indgar til et af de tre riger, det telestiale, det terrestriale og det celestiale, det evige livs gave? Nogle medlemmer af vor præstedoms-klasse hævder, at de gør. Jeg sagde, at kun de, som er trofaste og lever i overensstemmelse med alle budene, vil være værdige til at opnå det evige liv. Andre ville modtage udødelighedens gave og leve evigt efter opstandelsen, men ikke i celestial herlighed, som er evigt liv. De siger, at et menneske, som får udødelighed, også har evigt liv, fordi han lever evigt. Jeg citerede skriften: »Thi se, det er min gerning og ære - at tilvejebringe udodelighed og evigt liv for mennesket«. Hvis det er det samme, tror jeg ikke, Herren ville tale om dem som forskellige ting. Er denne konklusion rigtig?

Svar:

Udødelighed, som den er defineret i skriften, er Guds gave til enhver skabning gennem Jesu Kristi forsoning. Der må komme en altomfattende opstandelse. Skulle en eneste sjæl undlade at modtage opstandelsen, ville Frelserens sejr over doden ikke være fuldendt. Det var gennem Adams fald, at doden kom ind i verden, og da Adams efterkommere ikke var ansvarlige for døden, krævede både vor Faders retfærdighed og hans barmhjertighed, at den brudte lov, som bragte døden ind i verden, måtte repareres og livet gives, gennem forsoningen, til enhver sjæl. Denne opstandelse kaldes udødelighed. Det er rigtigt, at udødelighed og magten til at leve evigt er det samme, men Herren har forklaret denne store gave, som gengiver alt, og har kaldt den udodelighed. Der er utallige skriftsteder, der gor denne fortolkning meget klar. For eksempel sagde Paulus, da han skrev til Kirkens medlemmer i Korint:

»Thi fordi døden er kommet ved et menneske, er også de dødes opstandelse kommet ved et menneske.

Thi ligesom alle dor i Adam, således skal også alle levendegøres i Kristus.

Men hver i sit hold: som førstegrode Kristus, dernæst ved Kristi komme de, som horer ham til;

derpå kommer enden, når han overgiver riget til Gud og Faderen, efter at han har tilintetgjort al magt og al myndighed og kraft.

Thi han bor være Konge, indtil han får lagt alle fjender under sine fodder.

Den sidste fjende, der tilintetgores, er doden«. (1. Kor. 15:21-26).

Amulek sagde, da han talte til Ammonnihahs folk:

»Ånden og legemet skal atter forenes i deres fuldkomne skikkelse; både lem og led skal komme på rette plads igen, ja, som vi er nu; og vi skal fremstilles for Gud med samme bevidsthed, som vi har nu, og med klar erindring om al vor skyld.

Og denne genoprettelse skal blive alle tildelt, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, både ugudelige og retfærdige; og der skal end ikke gå så meget som et hår tabt af deres hoved; men alt skal bringes tilbage til dets fuldkomne skikkelse, som det er nu eller i legemet og skal fremfores og fremstilles for Sonnen Kristi, Gud Faderens og den Helligånds domstol, hvilke er een evig Gud, for at dommes efter deres gerninger, enten de var gode eller onde«. (Alma 11:43-44). Denne erklæring er angående udødelighed.

Det udtryk, De har citeret fra Moses 1:39 er meget betydningsfuldt og antyder, at i Herrens sprog hentyder udodelighed og evigt liv til forskellig slags opstandelse. Dette bestyrkes ved Herrens ord til Profeten Joseph Smith:

»Og således beskikkede jeg, Gud Herren, mennesket dets prøvetid, for at det gennem den naturlige dod skulle oprejses til udodelighed og evigt liv, ja, så mange, som ville tro,

og de, der ikke tror, til evig fordømmelse; thi de kan ikke forloses fra deres åndelige fald, fordi de ikke omvender sig«. (L. & P. 29:43-44).

Evigt liv er derfor den storste Guds gave, langt storre end udødelighed. (Se L. & P. 6:13 og 14:7). Derfor vil den, der er velsignet med evigt liv, blive velsignet med fylden af Faderens rige. Der står skrevet om dem:

»Det er dem, der modtog Jesu vidnesbyrd, troede på hans navn, blev dobt i lighed med hans begravelse, begravet i vandet i hans navn, og dette i overensstemmelse med den befaling, som han har givet,

at de ved at holde hans bud skulle blive tvættet og renset for alle deres synder og modtage den Helligånd ved håndspålæggelse af den, der er ordineret og beseglet til denne myndighed,

og som sejrer ved troen og bliver beseglet ved forjættelsens Helligånd, som Faderen udgyder over alle dem, der er retskafne og sanddru.

Det er disse, som er den Førstefodtes menighed.

Det er disse, i hvis hænder Faderen har givet alt.

Det er disse, der er præster og konger, som har modtaget af hans fylde og af hans herlighed,

og er den Allerhøjestes præster efter Melkisedeks orden, der var efter Enoks orden, som var efter den Enbårne Sons orden.

Derfor er de, som der står skrevet, guder, nemlig Guds sønner.

Derfor er alt deres, det være sig liv eller død, det nærværende

eller det tilkommende, alt er deres, og de er Kristi, men Kristus er Guds.

Og de skal overvinde alt«. (L. & P. 76:51-60).

De, som opnår evigt liv, vil dvæle med Faderen og Sonnen. De bliver arvinger sammen med Jesus Kristus til at modtage fylden af Faderens rige. (Rom. 8: 14-17). Da Frelseren irettesatte jøderne, trak han denne adskillelse mellem evigt liv og udødelighed op, da han sagde:

»Thi ligesom Faderen har liv i sig selv, således har han også givet Sonnen at have liv i sig selv.

Og han har givet ham magt til at holde dom, fordi han er Menneskeson.

Undres ikke herover; thi den time kommer, da alle de, som er i gravene, skal høre hans røst,

og de skal gå frem: de, som har gjort det gode, for at opstå til liv, men de, som har øvet det onde, for at opstå til dom«. (Johs. 5:26-29).

Tempelrejse

Der arrangeres rejse til templet i Schweiz i dagene *19. til 27. juli* i år.

Sørg for at planlægge Deres ferie til dette tidspunkt og spar penge sammen til rejsen, og sorg først og fremmest for at gore Dem værdig til at få en *tempelanbefaling*.

ER MORMONS BOG *Guds ord?*

Af *Jakob Jensen*, Kobenhavn.

(Sluttet).

I profeten Zakarias læser vi i 10. kapitel, at Herren har tilgivet både Juda og Efraim. Fra vers 7 hedder det: »Efraim bliver som en helt, deres hjerte glædes som af vin, deres sønner glædes ved synet. Deres hjerte frydes i Herren; jeg flojter ad dem og samler dem; thi jeg udløser dem, og de bliver mange som fordum«. I Jeremias, 31. kapitel fra vers 6 læser vi: »Thi en dag skal vogterne råbe på Efraims bjerge: Kom, lad os drage til Zion, til Herren vor Gud! Thi så siger Herren: Fryd jer over Jakob med glæde, jubl over det første blandt folkene, kundgør med lovsang og sig: »Herren har frelst sit folk,

Israels rest«. Se, jeg bringer dem hid fra Nordens land, samler dem fra jordens afkroge; iblandt dem er blinde og lamme, frugtsommelige sammen med fødende, i en stor forsamling vender de hjem. Se, de kommer med gråd; mens de ydmygt beder, leder jeg dem; jeg fører dem hen til vandløb ad en jævn vej, hvor de ej snubler; thi jeg er Israel en Fader, min førstefødte er Efraim«.

I vers 20 siger Herren: »Er Efraim min dyrebare søn, mit yndlingsbarn? Thi så ofte jeg taler om ham, må jeg mindes ham kærligt, derfor bruser mit indre, jeg ynkes over ham, lyder det fra Herren«.

Brigham Young sagde en dag, da han havde samlet ældster til et højrådsmøde for at udtage nogle til missionærer, at Efraims børn var vilde og krigerske, de gik fra erobring til erobring, de var ikke nemme at styre. »Jeg har en flok her foran mig, de er ikke slemme at styre, men de er ikke nemme at standse, når det gælder om at komme ud at forkynde evangeliet, hverken revl eller krat kan standse dem, heller ikke bjerg eller hav, nej, når de er kaldet til missionærer, så maser de fremad for at forkynde det evige sande evangelium«. Og sådan er det den dag i dag; vi sender også missionærer ud her fra Danmark, »men ingen tager sig selv den ære at være præst«, sagde Frelseren, »de skulle kaldes dertil ligesom Aron«. Han blev kaldet af Gud, han skulle gå ud at møde sin broder Moses, og Herren kaldte Moses. Da de to brødre var sammen, sagde Herren til Moses: »Jeg sætter dig som en Gud mellem mig og Kong Farao, og Aron skal være din profet«. Det står i 2. Mosebog, 7. kapitel, vers, 1, og sådan er det nu, de der bliver sendt ud for at forkynde evangeliet, bliver kaldet af dem, der har fuldmagt til at ordinere missionærer. Profeten Joseph Smith blev ordineret af Gud, vor evige Fader, og hans Søn, Jesus Kristus. Faderen sagde: »Denne er min Søn, hør ham«.

Og Frelseren sagde til Joseph Smith: »Du skal ikke slutte dig til nogle af disse sekter, thi det er mere eller mindre min lærdom, de udfører, men du skal organisere min kirke i denne sidste husholdning, lige som jeg selv stiftede den første husholdning med profeter, apostle, præster, lærere og diakoner«. Joseph Smith fik sammen med Oliver Cowdery det aronske præstedømme af Johannes Døberen, og han sagde til dem:

»I Messias's navn overdrager jeg jer, mine medtjenere, Arons præstedømme, som ejer nøglerne til engles betjening og til omvendelsens evangelium og til dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse; og dette skal aldrig mere tages fra jorden, førend Levis sønner atter frembringer et offer for Herren i retfærdighed«.

Senere kom Peter, Jakob og Johannes til dem og overdrog dem det melkisedekske præstedømme med ret til at handle i Guds navn, og jeg kan bære vidnesbyrd om, at en mand, der har modtaget det melkisedekske præstedømme, har magt til at salve en syg til helbredelse, ja til livet, det har jeg haft bevis på.

Jakob Jensen.

G.U.F.-STÆVNET

afholdes i **Aarhus den 27., 28. og 29. juni 1958.**

Sørg for at planlægge Deres ferie til dette tidspunkt, og begynd allerede nu at spare penge sammen til rejsen!

Vi mødes alle til STÆVNET!

Hovedbestyrelsen.

SØNDAGSSKOLEN

Nadververs for maj:

For Senior Søndagsskolen:

»*Ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd*«. (Johs. 3:5).

For Junior Søndagsskolen:

»*Så vær da I fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen*«. (Matt. 5:48).

Søndagsskolesang for maj måned:

»Jeg ved, at Herren hjælper mig« (nr. 16 i den nye sangbog). Komponist: Dimitri Bortniansky.

For nogle år siden spurgte jeg en russisk professor ved California Universitetet, fyrst Lobanoff-Rostovsky, om han kendte denne dejlige melodi af Bortniansky, og spillede den for ham på klaveret. Hans øjne strålede af bevægelse, og han sagde, at han i sandhed havde kendt og sunget denne melodi hele sit liv. En hændelse havde fæstnet den til ham på en sådan måde, at han aldrig kunne glemme den.

Han fortalte så, hvorledes han juleaften 1917 under den første verdenskrig med et regiment russiske soldater under sin kommando lå i lejr meget nær de tyske linier. Kampen var holdt op for den dag, og soldaterne på begge sider varmede sig om lejrbålene. Så begyndte tyskerne at synge julesalmer. Nogle af disse kendte

russerne. Så fortsatte de med en anden sang. »Ich bete an die Macht der Liebe«, som oversat betyder »Jeg beder til dig, o kærlighedens magt«, til melodi af Dimitri Bortniansky. Det var den samme melodi, som vi nu har i vore sangbøger.

Fyrst Lobanoff fortalte, hvor dybt denne tyske sang rørte ham og hans mænd, og han følte, at det virkelig var en stor skam, at den militære nødvendighed ikke ville tillade de modstående lejre at mødes og omfavne hinanden i det rorende broderskab, som de følte i dette øjeblik. Han sagde til mig, at han, som kommanderende officer, ikke kunne havde noget imod, at hans mænd sluttede sig til de fjendtlige soldater, medens de sang den samme melodi, med ordene på den ene side tysk og på den anden side russisk.

Dette er en storslået melodi af en stor komponist. Den er blevet brugt, og folk har glædet sig over den i mange lande til forskellig tekst.

Syng den blidt og ikke altfor hurtigt. Prov at anvende tempoet: 84 slag i minuttet, dette svarer til 21 slag på et kvart minut, 15 sekunder. Prøv det og kontroller det med et ur hjemme og ved funktionærmødet (ikke foran forsamlingen). De kan, hvis De er nysgerrig, få en af Deres venner til at kontrollere tempoet i forsamlingen, så han kan fortælle Dem, hvorledes tempoet har været, når søndagsskolen er forbi. Dirigér den blidt, uden diktatorisk kraft.

Hold til at begynde med hænderne oppe, tæt sammen. Spred dem så vidt ud til et godt forberedelses-taktslag, hvorefter De, til den første stavelse, samler hele forsamlingen med et indadvendt og opadvendt sving med hænderne. (I den nye danske sangbog er en trykfejl, idet der mangler en taktstreg efter den første stavelse, melodien skal begynde med en optakt. O. A.).

Dirigér blødt med afrundede slag for at opmuntre forsamlingen til at synge *legato*. Denne salmemelodi er ikke livlig, men inderlig, opbyggelig og åndfuld.

Der er ikke angivet noget ophold til vejrtrækning i melodien. Naturligvis betyder dette ikke, at hele sangen skal synges i et langt åndedrag, taget for begyndelsen. Musikere ved udmærket, at man trækker vejret let og naturligt ved slutningen af hver musikalske frase (d. v. s. hver fjerde takt). Da tempoet er temmelig langsomt, vil vejrtrækningen i denne sang være efter hver ottende takt. Medens sangerne ikke behøver at blive mindet om at trække vejret, må organisten mindes om det. Vi beder Dem efterligne de korte åndedrag, som sangerne tager, ved at gore det samme med Deres fingre. På denne måde vil orglet synes at synge sammen med forsamlingen.

Sangen er let at spille. Spil den i hvert fald middelkraftigt, så forsamlingen kan opmuntres til at synge af hjertet og inderligt. Lad være med at spille *tremolo*. Brug god, stærk pedal-bas.

Alexander Schreiner.

Primary

EN *Historie* OG EN MISSIONÆROPLEVELSE

Vi bliver allesammen undertiden modløse og spekulerer på, om vi virkelig får udrettet noget i Primary. Jeg skylder apostel Harold B. Lee følgende historie:

»Jeg husker en historie, som broder Charles A. Callis plejede at fortælle os. Der var en missionær, som rejste til Irland og dér fuldførte en mission på næsten tre år. Da han skulle hjem, blev han opfordret til at holde en tale, og han sagde omtrent således: »Brødre og søstre, jeg tror min mission har været en fejltagelse. Jeg har arbejdet her hver dag som missionær og har kun dobt een beskidt lille irsk unge. Det er alt, hvad jeg har gjort«. Senere vendte denne mand tilbage til sit hjem et sted i Montana. Mange år senere fik broder Callis, der var medlem af De Tolv Apostles Råd, at vide, hvor han boede og rejste dertil for at besøge ham. Han sagde til ham: »Husker De, at De tjente som missionær i Irland? Og husker De, at De mente, Deres mission var en fejltagelse, fordi De kun havde døbt een beskidt lille irsk unge?«

»Ja, det husker jeg godt«, svarede han.

»Jeg ville gerne hilse på Dem«, sagde broder Callis. »Mit navn er Charles A. Callis af De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg er den beskidte lille irske unge, som De døbte på Deres mission!«

Kvindelig HJÆLPEFORENING

Kvindelig hjælpeforenings fødselsdag den 17. marts fejredes overalt i den danske mission med særlige møder og fester, og vi bringer hermed referater af nogle af disse.

AARHUS: Da Kvindelig hjælpeforenings fødselsdag i år faldt på en mandag, blev bestyrelsen enig om at fejre dagen som en speciel dag. Medlemmer og undersøgere blev inviteret til en lille festlighed kl. 19,30, og også grenspræsidentskabet blev inviteret, hvilket forøgede stemningen. I garderoben blev alle modtaget og fik heftet et rødt mærke på brystet, hvor der stod dato og årstal og bag på et nummer til senere brug. Kl. 19,25 spillede organisten, og vi gik ind i kirkesalen, hvor vi blev budt velkommen af præsidentinden og mindet om dagen for 116 år siden, da Kvindelig hjælpeforening blev stiftet af Profeten Joseph Smith, og hvor de den gang sang »Guds Ånd som en ild«, og nu ville vi synge den samme sang, medens vore tanker ville dvæle ved Profeten og de søstre fra den gang. Vi sang med kraftig røst, og alle følte sig gre-

bet og mærkede Guds Ånd. Efter bøn og endnu en sang »Priser Proten«, gik vi til gildesalen, hvor bordet stod smukt pyntet med »forår og lys«. Grenspræsidenten velsignede maden, og så blev der serveret fine snitter, meden samtalen gik livligt mellem søstre og undersøgere. Da den værste sult var stillet, fik vi en oplæsning, Kaj Munk, ved en søster, derefter en sketch, udarbejdet og udført af en undersøger, den omhandlede Visdomsordet og var fin og rammende. Derefter havde vi en morsom »kvit og dobbelt«-konkurrence med emnerne »religion«, »danske sange« og »hvem var«. To søstre sang en duet. Efter underholdningen fik vi varme æbleskiver med saftevand til. Derefter trak vi lod om et påskeæg efter numrene på de røde mærker. Ordet var nu frit, og et par søstre benyttede lejligheden til at takke og lykønske Kvindelig hjælpeforening.

Kl. 21,30 sluttede præsidentinden med en tak til alle, og vi følte, vi havde haft en udbytterig og fornøjelig aften. Til afslutning sang vi »Kom hellige«. Tilstede ialt 37.

HERNING: Vi brugte vor rekreationsaften til at fejre Kvindelig hjælpeforenings fødselsdag. Den blev holdt hos søster Karen Hyldgård. Efter en tale af præsidentinden var der oplæsning, sange og lege, og vi prøvede at sætte servietter op. Derefter blev der serveret en forfriskning. Tilstede 14. *K. H.*

ESBJERG: Den 17. marts afholdt Kvindelig hjælpeforening fødselsdagsfest, der indledtes med velkomsttale ved broder Chr. Lundbæk og bøn ved broder Johs. Sørensen. Der blev derefter serveret en fin middag for de tilstedeværende. (På grund af sygdom havde vi ingen julemiddag sidste år). Middagen bestod af flæskesteg med rødkål og is. Efter middagen var der blandet underholdning med sange, sketches, taler, oplæsning og skuespillet »Marens kyllinger«. Alle morede sig godt. Efter underholdningen blev der serveret citronvand med brød. Vi sluttede med bøn ved brøder Thorvald Christiansen. Alle var enige om, at det var en vellykket aften. Tilstede 72. *I. N.*

KREDSLÆRERINDERNES *budskab*

— »Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft«. (Moroni 10:4).

Formål: At påpege, at Moronis forjættelse afgjort vil gå i opfyldelse, hvis de foreskrevne betingelser overholdes.

Denne forjættelse, som Moroni giver alle, der vil læse Mormons Bog, er enestående. Ingen anden bog indeholder en sådan garanti. Det er en indbydelse til hele verden om at lære sandfærdigheden af Mormons Bog og at prøve dens gyldighed. Tusinder har foretaget denne prøve og har derigennem bevist, at garantien er, hvad den giver sig ud for at være. Alligevel har nogle læst denne hellige skrift og ikke modtaget et vidnesbyrd om dens sandhed. Hvordan kan det være? Fordi en eller flere af de betingelser, som forjættelsen kræver, ikke er blevet opfyldt. Hjertet har måske ikke været helt oprigtigt, hensigten ikke virkelig, eller måske har troen på Kristus været svag; ellers ville resultatet have været, at vedkommende, der undersøgte Mormons Bogs sandhed, ville have fået et vidnesbyrd derom gennem den Helligånds kraft.

Når en kemiker foretager forsøg i sit laboratorium, ved han, at visse specifikationer er nødvendige. Hvert skridt må følges nøje, og hver eneste ingrediens må tilføjes i den mængde, der kræves, thi ellers vil det ønskede resultat ikke opnås. Men dersom alt gøres på rette måde og i den rigtige mængde, vil resultatet altid blive godt. Desuden foretager ingen videnskabsmand noget forsøg uden en uhildet, åben indstilling.

Således forholder det sig også med Moronis formel, når det gælder om at finde og opdage Mormons Bogs sandhed. Dette forsøg kræver tro, når bogen læses, og kræver desuden, at man er oprigtig og nærer et stærkt ønske om at lære sandheden at kende, thi ellers kan den Helligånd ikke virke på dens vegne, der læser bogen.

Nogle læsere af Mormons Bog lover at prøve forsøget, men de føler sig på forhånd overbevist om, at den umuligt kan være sand. Og derfor påbegynder de forsøget eller eksperimentet med tvivl i sindet. Det er ikke den rette åndelige indstilling. Håb og tro og et åbent og modtageligt sind er nødvendige for alle store opdagelser, både materielle og åndelige.

Vi, der har læst denne guddommelige bog og har fået forjættelsen opfyldt, glæder os i vort vidnesbyrd. Det lyder ægte i vort hjerte og sind, og vi er i sandhed taknemmelige for dette »nye vidne om Kristus«. Hver gang vi læser bogen på ny, bliver de deri fundne sandheder tydeligere, og man får trang til at søge Herren flittigere.

Det er på sin plads, at vi afslutter denne række af budskaber med denne enestående forjættelse, som har været i stand til at bringe mange sjæle til erkendelse af Jesu Kristi evangelium.

Bemærk! **Manuskripter til næste nummer af »Stjernen« skal indsendes** *inden den 5. ds.*

KREDSLÆRERNES BUDSKAB

»Privilegiet at betale tiende«.

I løbet af maj måned ventes det, at hver organisation og hvert medlem af Kirken tænker alvorligt over emnet tiende. Denne årlige kampagne har til hensigt at henlede de sidste dages helliges opmærksomhed på en bestemt forpligtelse og et velsignet privilegium - det privilegium at hjælpe med til at opbygge Zion, at udvikle Kirken, at rejse templer og andre kirkebygninger og at bringe evangeliets budskab ud til alle jordens ender.

Skønt de sidste dages hellige er forpligtet til at bidrage til Kirkens opretholdelse, idet denne forpligtelse er kommet som en direkte befaling gennem åbenbaring, er den ikke desto mindre et strålende privilegium. Som et privilegium står det deres hjerte nær, som tilfulde forstår evangeliet og lever efter dets lærdomme.

I sin personlige henvendelse er det et privilegium, idet det åbner vej til utallige velsignelser. Ikke, at de lovede velsignelser kan købes for penge, men at velsignelserne kan opnås af enhver ved at adlyde loven, ved at betale en ærlig tiende i den sande ånd, ved at anerkende princippet som det er givet i åbenbaringerne.

Når tiende bliver betalt, bliver alle, som på en eller anden måle har med denne handling at gøre, velsignet. Personen selv, ikke blot gennem de velsignelser, som kommer fra oven, men ved hjælp af en naturlig lov. Den, som holder nøje regnskab med sin indtægt, som sørger for og som betaler en tiendedel af sin indkomst, bliver en bedre administrator af sine penge og er bedre i stand til at ordne udgifterne af de ni tiendedele, der er tilbage til ham selv.

Den familie, hvis mand og fader er en trofast tiendebetaler, nyder godt af det ved at dele de velsignelser, som er forjættet, og ved at lære sparsommelighed, økonomi og ærlighed.

Kirken nyder godt af det ved at få midler til at udføre sit arbejde, til at udvide sin organisation, til at udstrække evangeliets velsignelser til utallige tusinder.

Tiende er Guds lov til at skaffe Kirken indtægter. Som lov henvender den sig til ethvert medlem af Kirken. Velsignelserne er ligeledes forjættet til alle dem, som adlyder.

PERSONLIGE NYHEDER FRA NÆR OG FJERN

FØDSELSDAGE:

AMAGER: Den 2. maj fylder søster Anna Wilhelmine Jahn, Cumberlandsgade 15, 75 år. Hjertelig til lykke!

Den 5. maj fylder broder Max Julius Norup Andersen 65 år. Hjertelig til lykke!

KØBENHAVN: Den 3. maj fylder broder Markus Johannes Christensen 65 år. Hjertelig til lykke!

SILKEBORG: Den 8. maj fylder søster Jensine Kristine Damgaard Brink 65 år. Hjertelig til lykke!

ODENSE: Den 9. maj fylder søster Anna Dorthea Damsted Nielsen 65 år. Hjertelig til lykke!

Den 14. maj fylder søster Dagmar Andrea Elisabeth Knudsen 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 15. maj fylder broder Charles Gotfred Larsen 80 år. Hjertelig til lykke!

AARHUS: Den 18. maj fylder broder Johan Peter Johannes Dyhr 85 år. Hjertelig til lykke!

Forlovelse i København: Forlovelse er indgået mellem søster Annie Jensen og broder Jens Kristoffersen. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsener fra U.S.A.: Familien Bruno Naumann, tidligere Esbjerg, sender fra deres hjem i San Mateo, California, de hjerteligste hilsener til alle søskende i Danmark.

Familien Marinus Madsen, tidligere Aalborg, sender fra deres hjem i Los Angeles, California, de kærligste hilsener til alle i den danske mission.

Søster Ruth Madsen Hagen, tidligere Aalborg og Aarhus, sender sammen med sin mand og sin lille datter, Alma Donna, de bedste hilsener til alle søskende i Danmark fra sit hjem i Arcadia, California.

Tidligere missionær i den danske mission, Robert Lee Baldwin, og hustru, Alice Ruth Larsen, tidligere Aalborg, sender hilsen til alle venner i Danmark med meddelelse om, at de den 7. januar har fået en søn, der har fået navnet Robert Lee Baldwin jr.

Nyt fra U.S.A.: Deseret News i Salt Lake City bragte den 8. marts en artikel om tidligere rådgiver i den danske missions præsidentskab, William M. Hansen, der nu er 79 år gammel, under overskriften »Jordens Salt. St. Anthony pionér optegner historien i scrapbøger og dagbog«. William M. Hansen har nedskrevet seks bøger på gennemsnitlig 300 sider hver, omhandlende begivenheder i hans eget liv og hans hjemegns liv.

Nyt fra U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mision, John Boyd Nielsen, og hustru, Grethe Johansen Nielsen, tidligere Aarhus, har den 5. april fået en son, som har fået navnet John Steven Nielsen. Stjernen onsker hjertelig til lykke!

Dåb:	**Døbt af:**	**Håndspålæggelse af:**
SVENDBORG: 18. februar: Knud Albert Albertsen	Ældste John C. Jorgensen	Missionspræsident Holger P. Petersen
Karen-Marie Andrea Møller	Ældste Clark T. Thorstenson	Ældste Clark T. Thorstenson
Elisa Thagaard Hansen	Ældste Clark T. Thorstenson	Ældste Frank C. Johnson
ODENSE: 19. februar: Kurt Henning Andersen	Broder Paul Andersen	Ældste Frank C. Johnson

Velsignelser:

ODENSE: 2. marts: Svend Erik Petersen og Karen Klokker Hansen Petersens søn, Jan Petersen, velsignet af broder Christian Klokker Hansen.

Ordinationer:	Til:	Ordineret af:
ODENSE: 13. februar:		
Erik Gjennerskov Jensen	Lærer	Broder Terje Schiller
AMAGER: 16. marts:		
Steen Lofqvist	Diakon	Broder John L. Pedersen.

Emigrationer:

HJØRRING: Den 28. februar er Karen Margrethe Konnerup Kristensen og Doris Maria Konnerup Kristensen emigreret til Mesa, Arizona.

Den 20. marts er Eva Nielsen emigreret til Richfield, Utah.

Missionærforflyttelser:	Dato:	Fra:	Til:
James W. Christiansen	4. april	Helsingor	Aalborg
Ronald B. Kjar	4. april	Aalborg	Helsingor
Jerry Ross Petersen	15. april	Kolding	Odense
Gary Atkinson	15. april	Odense	Aabenraa
Julian Mercer	15. april	Kolding	Aarhus
Don Lee Jorgensen	15. april	Aabenraa	Kobenhavn
Kenneth W. Anderson	15. april	Aarhus	Kobenhavn
Reed Thomas	15. april	Esbjerg	Holstebro
Richard Mortensen	15. april	Kobenhavn	Esbjerg
Orlando og Agnes Anderson	15. april	Esbjerg	Kolding
Charles Keller	15. april	Odense	Svendborg
John Jorgensen	15. april	Svendborg	Odense

Missionærafløsninger:

Folgende missionærer er blevet hæderligt aflost fra deres arbejde i den danske mission:

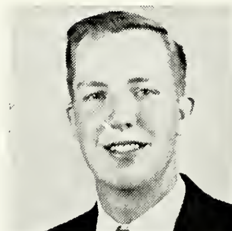
31. marts:

Harris N. Done fra Los Angeles, Californien, efter sidst at have arbejdet i Holstebro.

Grant R. Hansen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Kobenhavn.

Harris N. Done

Grant R. Hansen

Mod til at leve i uvished . . .

Af apostel *Richard L. Evans.*

Hver dag bringer sine egne nyheder, sine egne forandringer, sine egne uvisheder og afgørelser. For ingen af os er livet evig og altid til at kontrollere eller forudsige eller sikkert og trygt. Vi må alle tilpasse os forandringer. Vi må alle lære at leve i nogen uvished. Vi må alle erhverve os mod til at leve livet som det er, og ikke som vi ønsker, det skal være — for måske ingen dag går nøjagtig, som den var planlagt. (Få ting går nøjagtig som planlagt. Nogle begivenheder er rigere og finere og mere vigtige, end vi troede, de ville blive. — Nogle skuffer måske eller er mindre tilfredsstillende, end vi troede, de ville blive — men få dage, få liv leves nøjagtigt som planlagt). Enhver telefonopringning, ethvert uåbnet brev, ethvert budskab fra et hvilket som helst sted indebærer nogen uvished. Vi ved aldrig, hvad den næste opringning vil føre med sig — hvad nyhedsbringerne vil bringe. Men vi kan ikke og må ikke sidde og spilde livet med at vente og bekymre os over alt, hvad der kunne ske eller alt, hvad der muligvis vil ske. Vi må have tro, vi må have mod — for det er som om enhver scene og enhver omstændighed er sendt med denne kendte sætning: »Forandringer forbeholdt uden varsel«. Og vi har ikke råd til at lade de gode tider, de lykkelige timer, de tilfredsstillende tider overskygge af den bekymring, at de ikke vil vare ved. Et menneske må være taknemmelig for det, han har, for det, han har haft, for det, han *kan* regne med, og ikke modfalden eller utaknemmelig over det, han ikke har eller ikke kan regne med. »Mod«, bemærkede Samuel Johnson, »er den største af alle dyder«. Og da man spurgte ham hvorfor, svarede han: »Fordi, hvis du ikke har mod, vil du måske ikke få lejlighed til at bruge nogen af de andre«. I dag er det tiden til at have mod og tro; tro på, at der, til trods for forandringer og uvished, findes store, evige visheder, store sandheder; tro på Gud Herrens barmhjertighed, retfærdighed og godhed, han, som gav livet en strålende betydning — og som giver os styrke til at se igennem det, med glæde og hensigt her, og med ubegrænsede og evige muligheder, hvis vi vil tage det på hans betingelser, og gøre det bedste vi kan med det, vi har — med tro og med den slags mod, som anerkender både visheder og uvisheder efterhånden, som de kommer — med taknemmelighed for det, vi kan regne med, og tro på det, vi ikke kan regne med.

(The Spoken Word, 9. december 1956).

